Kjersti Isaksen til minne

Kjersti ble født 26. august 1960 og døde lørdag den 7. desember 2019. Jeg husker så godt at du var med til Fjellheimen og til Gruvika. Du hadde mange fine turer til Spania. Du fikk kjøre med den grønne bussen som Vidaråsen hadde før, du husker godt den hvite folkevognbussen og den blå folkevognbussen som Vidaråsen hadde før. Du bodde på Bakke hus og Selma hus og på Ole Bull hus. Du jobbet på Askeladden sammen med mange gode venner. Du gikk på Landsbymøtet hver onsdag, det var veldig fint for deg også å være med på huskvelder på Ole Bull hus. Du kjørte rundt i den blå Permo-bilen hver dag til jobben. Og du var flink til å jobbe. Du besøkte familien din og de besøkte deg. Det var fint å bli kjent med deg. Jeg husker at du var med på svømming, det var så fint for deg. Du sang Lillebrors vise, det var så fint å høre på deg når du sang. Alle kommer til å savne deg. Du var så grei, det var fint å snakke med deg. Men håper at du får det bra nå. Det var fint kjenne deg. Farvel Kjersti.

Med hilsen Jørn

Pleie i livet og døden

Bokomtale av Elisabeth Husebø

Øykommunen Brändö i Åland ligg langt frå allfarveg, og er tynt befolka – under 500 menneske er spredd på dei mange øyane og holmane. Å komma til lege er ein dagsutflukt, (om ein ikkje ventar til den dagen i månaden då legen er på besøk i kommunen) og har ein ærend til sjukehuset, så må ein overnatta. Men aldersheim og sjukepleiar finst der i alle fall.
Her budde Raili Hake med mannen sin, då han vart sjuk med kreft; Dei visste at han ikkje hadde lenge igjen å leva, og han ville ikkje leva på sjukehus dei siste månadene sine, men vera heime.

Dette vart starten på «foreininga for pleie i livets sluttfase», som seinare endra namn til «Pleie i livet», ei gruppe av frivillige som saman med profesjonelle som sjukepleiarar, legar, prestar, etc gjer det mogeleg for folk å bu heime til siste slutt.

Boka «Vård i livet och i döden” er ein antologi, der både dei som har vore med å pleie, og dei som har motteke pleie, delar sine erfaringar. Sjølv om boka handlar om døden, er den i det heile ein stor hyllest til livet, gjennomsyra av livsglede; og av gleda ved å leva heilt og fullt heilt til det siste.

Til tider kan boka virka litt «innforstått», som om den er skriven for folk som alt kjenner til foreininga sitt arbeid.

När dagen er slut
Omfamna natten
men aldrig mörket

Rumi (1207–1273)

I boka fins ein serie bileter av Klaus Salomaa.

Så om du er som meg og vil ha litt bakgrunnskjennskap først, kan det vera lurt å starta med kapittel fem, som handlar om framveksten av og ideologien bak hospispleie.

Nokre sitat frå forfattarane i boka:
– Livet och utvecklingen i livet varar ända till döden, Ursula Flatters, läkare.
– Väldigt få människor upplever smärta mot slutet, Anne Ingeborg Haugholt, sjuksköterska.
– Man talar inte om var den döda kan tänkas vara, Lars-Åke Karlsson, präst.
– När döden är oundviklig, ska den inte kämpas emot, Monica Englund, hälsovårdare.
– Att arbeta med hospisideologin har gett mej respekt för livet, som en gåva som vi fått och som vi ska göra det bästa av, Elisabeth Forsman, föreståndare Solkulla.
– Redan vid treårsåldern vet barnet att en människa en gång ska dö, Lars Björklund, präst.

Vård i livet och döden
Redaktør: Raili Hake
Svensk
190 sider, illustrert
300 kr
Kontakt: Sissel Jenseth, jenseth@online.no.
Porto kjem i tillegg.